

Sygn. akt II Cz 1986/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Agnieszka Bednarek-Moraś (spr.)

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Wiesława Buczek-Markowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 24 czerwca 2013 r. w S.

sprawy z wniosku Województwa (...) Zarząd Dróg Wojewódzkich w K.

z udziałem B. K.

w przedmiocie złożenia do depozytu sądowego

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt I Ns 540/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 1986/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2012 r., Sąd Rejonowy w Choszcznie:

1. zezwolił wnioskodawcy Województwu (...) Zarządowi Dróg Wojewódzkich w K. na złożenie do depozytu sądowego w Sądzie Rejonowym w Choszcznie kwoty 9.000 zł stanowiącej odszkodowanie przyznane od wnioskodawcy na rzecz B. K. ostateczną decyzją Wojewody (...) z dnia 16 kwietnia 2012 r.;
2. ustalił tryb i sposób wypłacenia depozytu w ten sposób, że określona w punkcie 1 postanowienia kwota zostanie wypłacona wierzycielowi B. K. w kasie tutejszego sądu po zgłoszeniu się wierzyciela i wykazaniu swojej tożsamości - za pokwitowaniem;
3. ustalił, iż każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż wniosek okazał się zasadny, gdyż dołączone do wniosku dokumenty pozwały na uczynienie zadość żądaniu w nim wyartykułowanemu. Jest to konsekwencją tego, iż uczestniczce przysługuje wobec wnioskodawcy wierzytelność ustalona ostateczną decyzją Wojewody (...) z dnia 16 kwietnia 2012 r. Sąd I instancji zauważył, że pomimo, że dłużnik zwracał się do wierzyciela o wskazanie rachunku bankowego, na który mógłby przelać kwotę przyznanego odszkodowania, B. K. nie uczyniła zadość temu wezwaniu. Z tego względu dłużnik, aby uwolnić się od konieczności uiszczenia odsetek, może skorzystać z dobrodziejstwa złożenia świadczenia do depozytu

sądowego. Dalej, Sąd wskazał, że rozstrzygając o kosztach postępowania nie znalazł podstaw, które uzasadniałyby odstąpienie od reguły określonej w art. 520 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie z uwagi tylko na fakt, iż uczestniczka nie odbierała korespondencji kierowanej do niej przez wnioskodawcę, nie sposób ustalić, iż interesy stron są sprzeczne lub, że uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania. Brak jest zatem podstaw do zastosowania przepisu art. 520 § 2 i 3 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł wnioskodawca, który zaskarżył postanowienie w części tj. co do punktu 3 i wniósł o jego zmianę w zaskarżonej części i zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, zgodnie z żądaniem zawartym we wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Żalący zarzucił postanowieniu naruszenie art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. oraz w związku z art. 13 § 2 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie i nie włożenie na uczestniczkę postępowania obowiązku zwrotu kosztów postępowania w całości z uwagi na fakt, iż wnioskodawca oraz uczestniczka byli w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania, a także z uwagi na sprzeczne interesy stron.

W uzasadnieniu wnioskodawca stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie postępowanie wszczęte zostało wyłącznie z winy uczestniczki postępowania, która pomimo dwukrotnego wezwania do wskazania numeru rachunku bankowego, ewentualnie innego sposobu zapłaty odszkodowania, nie odpowiedziała na pisma do niej kierowane, czym uniemożliwiła wnioskodawcy (dłużnikowi) zapłatę przyznanej kwoty odszkodowania. Według żalącego Sąd I instancji mylnie przyjął, że nie sposób ustalić, iż interesy stron są sprzeczne lub, że uczestnicy postępowania są różnym stopniu zainteresowani w wyniku sprawy, ponieważ zachowanie uczestniczki postępowania polegające na uniemożliwieniu wnioskodawcy zapłaty na jej rzecz przyznanego odszkodowania wskazują w sposób jednoznaczny, iż uczestniczka postępowania nie wykazywała jakiegokolwiek zainteresowania sprawą. Wnioskodawca dodał, iż jego wolą było natomiast uwolnienie się od konieczności uiszczania odsetek od przyznanej uczestniczce postępowania kwoty odszkodowania, co w sposób jednoznaczny przemawia za uznaniem interesów stron jako sprzecznych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie koniecznym jawi się zaznaczenie, że w obowiązującym stanie prawnym rozróżnia się depozyt w rozumieniu prawa cywilnego materialnego, składany jako przedmiot świadczenia w celu zwolnienia się z wykonania zobowiązania (art. 467-470 k.c.), i depozyt w znaczeniu procesowym, pojmowany jako sposób zabezpieczenia (zatrzymania) pieniędzy lub rzeczy w ramach postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego oraz na ich cele.

Nadto podnieść wypada, iż jak wynika z utrwalonego już stanowiska doktryny i judykatury (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1986 r., I CZP 62/86 i in.), że postępowanie cywilne uregulowane w art. 692 - 693²² k.p.c. ma zastosowanie tylko do depozytu pierwszego rodzaju.

Z akt niniejszej sprawy wynika, że wnioskodawca wystąpił z wnioskiem w trybie art. 692 i nast. k.p.c.

Dalej, podnieść należy, że wniosek dłużnika o złożenie środków finansowych do depozytu został uwzględniony. Jednocześnie, Sąd orzekł o kosztach tego postępowania, przy zastosowaniu przepisu art. 520 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Odwoławczego powyższe stanowisko jest słuszne.

Przepis art. 520 § 1 k.p.c. stanowi, iż każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. W pozostałych wypadkach (tj. gdy uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub ich interesy są sprzeczne) ustawodawca przewidział możliwość odstąpienia od tej zasady i wydania przez Sąd orzeczenia w oparciu o § 2 i 3 tegoż artykułu.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić więc należy, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nieprocesowego (a takim niewątpliwie jest postępowanie o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu) w trybie art. 520 § 1 k.p.c. jest regułą, od której sąd może odstąpić, jeśli zostaną spełnione określone przesłanki.

Sąd Okręgowy, podobnie, jak i Sąd Rejonowy, nie dopatrywał się w niniejszym postępowaniu takich szczególnych okoliczności. W szczególności, za zasadne należy uznać stwierdzenie Sądu niższej instancji, że sam fakt nie odbierania kierowanej do wierzycielki korespondencji nie stanowi podstawy do uznania, że interesy uczestników są sprzeczne, bądź by byli oni w różnym stopniu nie zainteresowani wynikiem postępowania. Nie znana jest bowiem przyczyna, dla której B. K. nie odbierała tej korespondencji. Przy tym, podnieść należy, że zainteresowanie wynikiem sprawy nie obejmuje działań podjętych przed jej wszczęciem, a jedynie te, które zostały podjęte w jej toku.

Ponadto należy zauważyć, iż w doktrynie przyjmuje się, iż dłużnik zobowiązany jest do ponoszenia kosztów postępowania w związku ze złożeniem przedmiotu do depozytu sądowego (opłata od wniosku, koszty związane z ogłoszeniami, ewentualnie zaliczka na wynagrodzenie dozorca czy biegłego). Wynika to z faktu, że są to koszty połączone z jego działaniem. Zgodnie z zasadą określoną w art. 520 § 1 k.p.c. dłużnik sam powinien ponosić własne koszty postępowania.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Z

1. odnotować i zakreślić;
2. odpis postanowienia doręczyć: uczestnikom z pouc., że nie podlega ono zaskarżeniu
3. akta odesłać SR
4. do zbioru.